

Békéscsaba, 1910. május 9. – Békéscsaba, 1979. szeptember 16.

Apja ácsmester volt. A négy elemi után négy középiskolai osztályt végzett. Textilipari munkás lett a Hubertus Szövőgyárban. 1928-ban kapcsolatba került a szakszervezeti mozgalommal, a nőbizottság tagja lett, részt vett a szervezett munkások bérharcaiban. Rendszeresen eljárt a helyi munkásokhoz, eszperantó-tanfolyamot végzett, marxista szemináriumot hallgatott, végül belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. 1944. novemberben, Békéscsaba felszabadítása után csatlakozott a Magyar Kommunista Párthoz. Munkahelyén megválasztották az üzemi bizottság elnökének. A Magyar Nők Demokratikus Szövetsége békéscsabai szervezete alapító tagja, majd elnöke. Az 1947. augusztus 31-én megrendezett országgyűlési választásokon pártja képviselőjeként a Békés megyei választókerületben parlamenti mandátumhoz jutott. Az 1949. évi választásokon a Magyar Függetlenségi Népfront Békés megyei listáján pótképviselő lett. 1949. novembertől Békéscsaba utolsó polgármestere, 1950-ben a város első tanácselnöke lett. A polgármestersége alatt lefolytatott, a vádlott kivégzésével végződött gyűjtőgyűlési kulákperben játszott szerepével – politikai okokból szigorú fellépést követelt – több irodalmi és szociográfiai mű is foglalkozott. 1954. áprilisban városvezetői hivatalából felmentették, és kinevezték a Békés Megyei Temetkezési Vállalat igazgatójává. 1956. októberében leváltották, a forradalom idején a felkelők keresték, de nem esett bántódása. 1956. novembere után nyugdíjazták. Belépett a Magyar Szocialista Munkáspártba. Nyugdíjasként a Hazafias Népfront és a nőmozgalom aktivistája lett, de a város közéletében már nem tartottak rá igényt.